

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **RAMBROK SERVICES s.r.o.**, IČO: 41602994
se sídlem Praha 1, Vojtěšská 211/6
zastoupen advokátkou JUDr. Jindřiškou Kořínkovou
se sídlem Praha 1, Melantrichova 477/20

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. 17117/25/5100-414566-713241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a byly potvrzeny zajišťovací příkazy vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 3450324/25/2080-81541-609327, a č. j. 3450214/25/2080-81541-609327. Zajišťovacími příkazy bylo žalobci uloženo, aby okamžikem jejich vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2025 a únor 2025 složením jistoty v souhrnné výši 983 074 Kč na depozitní účet správce daně.

2. Zajišťovací příkazy byly vydány k zajištění dosud nestanovené daně, přičemž odůvodněnou obavu správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), vyvolávala pravděpodobnost budoucího stanovení daně za předmětná období spočívající v odepření nároku na odpočet DPH z důvodu (1) pravděpodobného zapojení žalobce do obchodních transakcí zasažených podvodem na DPH, (2) silné majetkové nedostatečnosti žalobce, který disponuje pouze likvidním majetkem v podobě finančních prostředků a nakládá s majetkem tak, že to lze považovat za jeho vyvádění, (3) nemožnosti uhradit v budoucnu stanovenou daň z výsledků ekonomické činnosti žalobce a (4) obavy, zda zjištěný majetek žalobce bude v době vymahatelnosti dosud nestanovené daně stále ve vlastnictví žalobce.

III. Obsah žaloby

3. Úvodem podané žaloby žalobce upozornil na dopady zajišťovacích příkazů do své sféry. Tvrdil, že postupem správce daně došlo k totální likvidaci jeho podnikatelské činnosti, avšak daňové orgány tuto skutečnost zcela pominuly. K tomu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2 Afs 108/2016-96.
4. Žalobce namítal, že zajišťovací příkazy byly vydány v rozporu se zákonem a jsou nedostatečně odůvodněny. Tvrdil, že zajišťovací příkazy nedostatečně specifikují okolnosti zakládající důvodnou obavu, že daň bude stanovena a že bude její budoucí výběr stížen značnými obtížemi či že taková daň bude nedobytná. Nadto správce daně užil stejné indicie jak pro důvodnost budoucího stanovení daně, tak pro zdůvodnění obavy o její případnou dobytost. Žalovaný stran obavy o dobytost daně vybral pouze jednu z indicií, ovšem spolu se správcem daně pouze opakuje tytéž skutečnosti, které nepředstavují protiprávní jednání a nemohou svědčit o tom, že v budoucnu bude žalobci stanovena daň a že tuto nebude možné uhradit. Navíc tyto indicie nejsou natolik silné, aby nasvědčovaly tomu, že bude daň žalobci v budoucnu stanovena a že tato bude nedobytná.
5. Pokud jde o závěr daňových orgánů o pravděpodobnosti doměření daně, žalobce tvrdil, že indicie, správce daně nejsou natolik silné, aby bylo možné učinit závěr o zapojení žalobce do podvodné struktury. Žalovaný se odvolacími námitkami žalobce nezabýval. Indicie představují skutečnosti, jež nejsou rozporné se zákonem a nejsou ani nikterak podezřelé, jedná se o běžně v obchodní praxi užívané praktiky. Virtuální sídlo užívá 25% podnikatelských subjektů, obdobný počet společností nepodniká prostřednictvím provozovny. Žalobce není nekontaktní, užívá datovou schránku, hradí náklady spojené se svým sídlem. Skutečnost, že žalobce nemá zaměstnance a svoji činnost neprezentuje na internetu, resp. že nemá hmotný a nehmotný majetek, nemohou být kladeny k jeho tíži, neboť neexistuje povinnost obdobného druhu a nejedná se o nic podezřelého v kontextu s předmětem činnosti žalobce, kterým je zprostředkovatelská činnost. Nadto žalobce disponoval majetkovou hodnotou, obchodním jménem a trvajícím kontraktem se smluvním partnerem, společností RAMBROK s.r.o. Žalobce přesvědčivě osvětlil nárůst hodnot jím vykazovaných přijatých a uskutečněných plnění, jež vyplývají ze skutečnosti, že žalobce byl odkoupen proto, aby zahájila servisní činnost pro společnost RAMBROK s.r.o., jelikož žalobce započal s touto činností až v lednu 2025, nemohl si vytvořit rezervy. Není pravdivé, že by žalobce svému dodavateli za poskytnuté plnění nehradil, žalobce plnil své závazky

cestou započtení pohledávek. Protiprávní není ani to, že žalobce prováděl ze svého účtu hotovostní výběry. Indicie žalobce jsou pouhými spekulacemi.

6. Žalobce popíral závěr daňových orgánů, podle kterého věděl o svém zapojení do podvodu. Tvrdil, že o něm neexistují žádné relevantní důvody. Žalovaný tento závěr v napadeném rozhodnutí řádně nezdůvodnil a pouze odkázal na výše uvedené indicie. Žalobce si u svých obchodních partnerů prověřil běžné skutečnosti, zejména pak fakt, že se nejedná o nespolehlivé plátce a neměl důvod se domnívat, že by na jejich činnosti bylo cokoliv nestandardního, zvláště za situace, kdy svým závazkům dostáli.
7. Tvrdil, že napadené rozhodnutí nesprávně posoudilo existenci obavy o budoucí úhradu daně a tuto nesprávně a nedostatečně vztáhlo k poměrům žalobce. Předně upozornil, že není jeho povinností nabývat ze zisku hmotný majetek či tvořit finanční rezervu. Žalobce začal podnikat v oboru zprostředkovávání agenturních pracovníků v měsíci lednu 2025, jen těžko tak mohl vytvořit ze zisku nějaké rezervy či pořídit hmotný majetek. Nadto při hodnocení majetkové situace žalovaný užil „staré“ podklady, když vycházel z účetních závěrek a daňových přiznání za rok 2023, které jsou o současné situaci žalobce zcela nevypovídající. Žalobce prokázal, že má uzavřenou smlouvu se společností RAMBROK s.r.o., dle níž mu svědčí nárok na plnění v hodnotě 250 tis. měsíčně. Tuto skutečnost žalovaný zcela pominul. Žalovaný rovněž nesprávně dovodil, že způsob nakládání s finančními prostředky je vyváděním majetku. Důvodem pro vybírání hotovostních prostředků a pro jejich zasílání na neregistrované účty byla přímá odměna pracovníkům ostrahy. Za nepodložený označil žalobce závěr, podle kterého svou činnost s ohledem na odhalený daňový podvod utlumil. K tomu žalobce opětovně odkázal na smlouvu se společností RAMBROK s.r.o. s tím, že spolupracoval mimo podezřelou společnost Family Friendly i s jinými dodavateli (např. společnost Cargologix s.r.o.). Žalobce by proto po odhalení podezřelého jednání svého dodavatele, svou činnost přesunul jinam. Dále žalobce upozornil, že u něj není dána hrozba insolvence. Žalobce se ve své podnikatelské činnosti jakožto servisní organizace společnosti RAMBROK s.r.o. rozvíjel, když současně hledal na trhu další dodavatele pracovníků ostrahy. Své daňové povinnosti žalobce řádně plnil.
8. Namítal, že daňové orgány zcela nedostatečně zdůvodnily, v čem konkrétně mělo spočívat nebezpečí z prodlení, na jehož podkladě se staly zajišťovací příkazy vykonatelné oznámením žalobci. Správce daně se touto skutečností opomněl zabývat, žalovaný pak pouze konstatoval, že to plyne z majetkové situace žalobce. Takovýto závěr dle žalobce neobstojí. Postup správce daně navozuje stav šikany.
9. Dle žalobce daňové orgány rovněž porušily povinnost postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Správce daně, aniž by se pokusil využít jakýchkoliv jiných prostředků, vydal zajišťovací příkazy, kterými de facto ochromil a zlikvidoval veškerou činnost žalobce, a to i činnost, která byla prováděna zcela mimo obchody, jež správce daně považoval v odůvodnění zajišťovacích příkazů za podvodné. Nadto žalobci nebyla poskytnuta lhůta stanovená zákonem pro složení jistoty, když automaticky bylo postupováno cestou blokace účtu žalobce a následně obratem zahájené daňové exekuce.
10. Konečně měl žalobce za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami. V napadeném rozhodnutí zcela absentuje vypořádání se s námitkami žalobce stran sídla, jeho obchodování s dalšími subjekty, jež správce daně za zapojené do podvodu nepokládal, a zcela chybí jakékoliv vypořádání se se skutečností, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

plnění, na jehož podkladě byla odváděna daň, bylo řádně poskytnuto. Žalobce prokázal, že zprostředkoval dodání bezpečnostních pracovníků, tito řádně odvedli svou práci, když za toto zprostředkování mu byla vyplacena odměna, jak bylo s jeho obchodními partnery dohodnuto. Mezi účastněnými subjekty byly uzavřeny řádně písemné smlouvy a byly vydány účetní doklady, které žalobce ke svému odvolání doložil a kterými se žalovaný vůbec nezabýval. Stran vyřízení dalších odvolacích námitek žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obecně opakovaně uvádí, že žalobcem uváděné skutečnosti budou teprve předmětem nalézacího řízení. S námitkami žalobce se tedy žalovaný vypořádal pouze povšechně, odmítl pak provést dokazování žalobcem navrženými listinami a zcela tak na své povinnosti odvolacího orgánu rezignoval.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť veškeré námitky žalobce považoval za nedůvodné. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a předložený správní spis, neboť žalobní námitky korespondují s odvolacími námitkami.
12. K námitce nezákonnosti zajišťovacích příkazů z důvodu nesplnění zákonných podmínek pro jejich vydání žalovaný uvedl, že naplnění důvodné obavy podle § 167 daňového řádu bylo shledáno v pravděpodobnosti budoucího stanovení daně za předmětná období spočívající v odepření nároku na odpočet daně z důvodu pravděpodobného zapojení žalobce do obchodních transakcí zasažených podvodem na DPH. Žalobce se v předmětných obdobích zapojil do podvodných řetězců za účasti korporací AgroTech Union s.r.o., DIČ: CZ08828652, Wolf Europe s.r.o., DIČ: CZ17843545 a NaturinaCzech s.r.o., DIČ: CZ14295121, které v podvodných řetězcích figurovaly na pozici tzv. „missing trader“ a dále za účasti korporací SG Czech s.r.o., DIČ: CZ24288462 a Friendly Family s.r.o., DIČ: CZ07463162, (dále jen „Friendly Family“), které byly spolu s žalobcem článkem v podvodných řetězcích na pozici tzv. „buffer“. Žalovaný po posouzení předpokladu budoucího stanovení daně shledal, že se jedná o existenci slabšího předpokladu, který byl však kompenzován vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k její dobytnosti.
13. Současně byla shledána obava o budoucí úhradu daně spočívající v silné majetkové nedostatečnosti, kdy žalobce disponuje pouze likvidním majetkem v podobě finančních prostředků, s nimiž nakládá tak, že to lze považovat za vyvádění majetku, v nemožnosti uhradit v budoucnu stanovenou daň z výsledků ekonomické činnosti žalobce a v obavě, zda zjištěný majetek žalobce bude v době vymahatelnosti dosud nestanovené daně stále ve vlastnictví žalobce. Žalobce není finančně stabilizovanou osobou, neboť nevlastní movité či nemovité věci, nemá skutečné sídlo ani provozovnu, neprezentuje svoji ekonomickou činnost na internetu, nedisponuje zaměstnanci a jediným konkrétním zjištěným majetkem žalobce významné hodnoty jsou peněžní prostředky na bankovním účtu žalobce, které však žalobce ve značné míře vybírá v hotovosti (v rozsahu 39,51 % všech debetovaných finančních prostředků) nebo převádí bezhotovostním převodem na správce daně neregistrované bankovní účty (v rozsahu 45,82 % debetovaných finančních prostředků) a netvoří tak ani krátkodobě dostatečnou rezervu k pokrytí případných budoucích závazků a svůj jediný majetek tímto způsobem dostává mimo sféru vlivu správce daně. K tvrzení žalobce, že z jím předložených dokladů plyne úhrada provozních nákladů (nákladů spojených se sídlem), žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, z jakých podkladů měla tato informace vyplývat, neboť žalobce toto tvrzení nikterak neupřesnil.

14. K námitce žalobce na nezákonnost postupu daňových orgánů z důvodu, že pro zdůvodnění obou předpokladů byly použity stejné indicie, žalovaný sdělil, že skutečnost, že některé indicie byly zohledněny jak u předpokladu stanovení daně, tak i ve vztahu k obavě o budoucí úhradu daně, sama o sobě nezakládá nezákonnost zajišťovacích příkazů. Zdůraznil, že pro posouzení zákonnosti zajišťovacích příkazů je rozhodující, že oba prvky odůvodněné obavy byly naplněny a byly řádně odůvodněny. K tvrzení žalobce, že skutečnosti uvedené v zajišťovacích příkazech (např. virtuální sídlo, neexistence provozovny či absence majetku) nejsou žádnými protiprávními jednáními, žalovaný sdělil, že takové skutečnosti sice nejsou porušením právních předpisů, avšak jedná se o nezanedbatelné indicie, jež dle jeho závěru svědčí o předpokladu nedobytnosti, resp. značných obtíží při vybírání daně.
15. K námitce, podle které žalobce dostatečně osvětlil důvod nárůstu hodnot zdanitelných plnění a že své závazky plnil formou zápočtu, žalovaný uvedl, že důvody nárůstu hodnot přijatých i uskutečněných zdanitelných plnění, resp. tvrzení žalobce o plnění závazků formou zápočtu, mohou být předmětem zkoumání až v rámci nalézacího řízení, nikoliv v řízení o zajišťovacím příkazu.
16. K námitce, že výběry hotovosti z bankovního účtu nepodléhají omezením stanoveným zákonem č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, žalovaný sdělil, že ani správce daně v zajišťovacích příkazech, ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí porušení zákona o omezení plateb v hotovosti netvrdil. Z výše jednotlivých výběrů v hotovosti přesahujících 270 000 Kč byla pouze vyhodnocena nestandardnost a rizikovost chování žalobce, a to současně za situace, kdy k takovým výběrům docházelo obratem či do několika dnů po připsání peněžních prostředků na bankovní účet.
17. K námitce, že se žalovaný nezabýval žalobcem navrženými důkazními prostředky (smlouvy, výpis z OR žalobce), žalovaný shrnul, že u žalobcem předložených důkazních prostředků dokazování neprováděl, neboť naznal, že tyto se k důvodům, pro něž byly zajišťovací příkazy vydány, nevztahovaly.
18. Žalovaný přisvědčil tvrzení, že není povinností žalobce nabývat ze zisku svého podnikání majetek či tvořit rezervy, současně ale upozornil, že se jedná o indicie, jež zakládají odůvodněnou obavu správce daně a jež v kontextu ostatních zjištění správce daně důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně. K nesouhlasu žalobce se skutečností, že jeho majetkové poměry byly zkoumány z podkladů za rok 2023, které s podnikatelskými aktivitami zahájenými v roce 2025 nesouvisely, žalovaný uvedl, že správce daně vycházel z takových podkladů, jež měl k dispozici a na základě jejich vyhodnocení dospěl k závěru o majetkové nedostatečnosti.
19. K námitce, podle které žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že dle smlouvy se společností RAMBROK s.r.o. žalobci svědčí nárok v hodnotě 250 000 Kč měsíčně, byl žalovaný přesvědčen, že ani tato skutečnost nemůže rozptýlit pochybnosti stran důvodné obavy o dobytost, a to s ohledem na žalobcův způsob nakládání s finančními prostředky.
20. Dále žalovaný poznamenal, že předpoklad o utlumení činnosti a o případném vyvedení majetku vychází ze skutečnosti, že podezření ze zapojení daňového subjektu do podvodných řetězců vylučuje možnost dobrovolné úhrady daně. Protože u žalobce bylo shledáno podezření na zapojení do podvodných řetězců, žalovaný měl za to, že možnost, že se bude snažit vyhnout úhradě daně – například utlumením činnosti či vyvedením majetku – není nereálná.

21. K tvrzení, podle kterého žalobce své obchodní partnery prověřil, žalovaný uvedl, že údaj o spolehlivosti plátce není automatickou zárukou toho, že se nejedná o podezřelého obchodního partnera. Pouhé ověření veřejných rejstříků nelze považovat za dostatečné preventivní opatření. Informace o „čistém“ registru tedy slouží jen jako orientační údaj a je třeba jej vždy posuzovat ve vzájemné souvislosti s ostatními specifiky obchodních partnerů. Doplnil, že otázka prokázání vědomosti na účasti na podvodu na DPH není pro vydání zajišťovacího příkazu podstatná.
22. K nebezpečí z prodlení žalovaný podotkl, že to bylo shledáno na základě struktury majetku žalobce, jež tvoří pouze oběžná aktiva, která žalobce obratem či řádově do několika dnů vybírá v hotovosti, resp. převádí na správcem daně neregistrované účty a tyto prostředky tak dostává mimo sféru vlivu správce daně.
23. K námitce porušení zásady přiměřenosti žalovaný uvedl, že v případě, kdy existují skutečnosti zakládající odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, nelze postup správce daně, jenž je v souladu s daňovým řádem, považovat za porušení zásady přiměřenosti.
24. Závěrem žalovaný poznamenal, že správci daně ze zákona neplyne povinnost zohledňovat při vydání zajišťovacího příkazu, jaký bude mít zajišťovací příkaz dopad do podnikání žalobce.
25. V replice ze dne 4. 11. 2025 žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného. Stran nedobytnosti v budoucnu stanovené daně žalobce zdůraznil, že nestačí pouze odkazovat na majetkovou nedostatečnost žalobce. Žalobce se nechoval tak, aby bylo možno uzavřít, že na jeho straně jsou dány obavy o dobytost v budoucnu stanovené daně. Dále pak žalobce rozvinul svou argumentaci uvedenou v žalobě.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Při ústním jednání konaném dne 24. 11. 2025 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
28. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem v podané žalobě. Důvodem neprovedení důkazů byla skutečnost, že smlouva uzavřená se společností RAMBROK s.r.o. a daňové doklady jsou obsahem daňového spisu předloženého žalovaným, kterým se dokazování neprovádí. Provedení ostatních důkazů soud považoval za nadbytečné. Předložený daňový spis soud pro posouzení věci považoval za zcela dostačující. K bližším důvodům soud odkazuje na níže uvedené odůvodnění svého rozhodnutí.
29. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
  - Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
  - Podle § 167 odst. 3 daňového řádu *není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce*

Shodu s prvpisem potvrzuje M. S.

daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

30. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
31. Soud úvodem podotýká, že podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení oprávněnosti vydání zajišťovacích příkazů podle § 167 daňového řádu.
32. Soud se předně zabýval opakující se námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Při posouzení této námítky soud vyšel z ustálené judikatury správních soudů zabývajících se otázkou nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Z uvedené judikatury vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Takovouto vadou dle soudu napadené rozhodnutí netrpí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. Ostatně žalobce v podané žalobě s tvrzením žalovaného polemizuje. V podrobnostech soud odkazuje na níže uvedené odůvodnění, ve kterém se zabývá přezkumem napadeného rozhodnutí na podkladě žalobcem uplatněných žalobních bodů.
33. Žalovaný rovněž vypořádal i nosné odvolací námítky včetně důkazních návrhů žalobce (viz bod [72] až bod [84]). Vypořádání námítek žalobce odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které postačí, pokud se správní orgán vypořádá s podstatou argumentace, přičemž není povinen reagovat na každou dílčí námitku. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí nezpůsobuje.
34. Soud připomíná, že z § 167 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že správce daně může vydat zajišťovací příkaz, je-li odůvodněná obava, že daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Ve smyslu § 137 odst. 3 daňového řádu správce daně zajišťovacím příkazem uloží daňovému subjektu úhradu zde uvedené částky, a to do tří pracovních dnů, není-li tu nebezpečí z prodlení.
35. Odůvodněnou obavu podle §167 odst. 1 daňového řádu vykládá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu jako přiměřenou pravděpodobnost, že (1) daň bude v budoucnu stanovena a současně (2) v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Pokud jedno nebo druhé nebude přiměřeně pravděpodobné, zpravidla nelze zajišťovací příkazy vydat. Ovšem nižší pravděpodobnost jednoho je možné vyvážit vyšší pravděpodobností druhého; jde totiž o to, aby celková pravděpodobnost obou událostí byla přiměřená (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS, body 46 a 47).
36. Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu vztahených k výši dosud

nestanovené daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS) a musí být v rozhodnutí řádně popsána. Zajišťovací řízení ovšem nemůže nahrazovat řízení doměřovací. Není tak namístě, aby správce daně obsírně prokazoval skutečnosti související se stanovením daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48).

37. Pokud jde o naplnění první podmínky, tj. podmínky přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, tu daňové orgány dovodily ze zapojení žalobce do daňového podvodu. V takovém případě současně daňové orgány byly povinny specifikovat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Pro zajišťovací řízení nicméně platí, že i pouhá indicie o možné účasti v obchodním řetězci (nikoli až prokázané vědomé zapojení) zatíženém podvodem na DPH může založit odůvodněnost vydání zajišťovacího příkazu. Otázka skutečného zapojení či nezapojení žalobce v řetězci je předmětem nalézacího řízení a dokazování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29, ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, či ze dne 25. 7. 2022, č. j. 5 Afs 31/2020-23). Pro vydání zajišťovacího příkazu proto zpravidla postačí přesvědčivě nastínit složení a fungování podvodné struktury včetně zapojení daňového subjektu, aby bylo zřejmé, že se nejedná o pouhou spekulaci správce daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016-28).
38. Tak se tomu v projednávaném případě stalo. Správce daně v zajišťovacích příkazech a žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsali podvodné řetězce, kterých se žalobce účastnil, chybějící daň i roli žalobce. Protože žalobce tato zjištění žádným způsobem nerozporuje, odkazuje soud na napadené rozhodnutí (viz body 23 až 38) a zejména zajišťovací příkazy (viz body 3), kde jsou zjištění daňových orgánů podrobně uvedena.
39. Daňové orgány rovněž upozornily na nestandardnosti v obchodních řetězcích jako např. virtuální sídlo, neexistenci provozovny, neexistenci webových stránek, jednatelem je osoba s pobytem na ohlašovně, případně s pobytem mimo území ČR, která je současně jednatelem několika korporací v daných řetězcích, absence majetkového zázemí, zaměstnanců, existence daňových nedoplatků, vymáhání daňových nedoplatků, výskyt nespolehlivých plátců. Ve vztahu k žalobci pak konkrétně vytkly, že žalobce finanční prostředky z bankovního účtu obratem či v rádech několika dnů po připsání převádí na správcem daně neregistrované účty (v rozsahu 45,82 %) nebo je vybírá v hotovosti (v rozsahu 39,51 %).
40. Současně daňové orgány popsaly indicie, z nichž dovozovaly, že se žalobce nenacházel v daných řetězcích nahodile. V této souvislosti daňové orgány poukázaly zejména na to, že zatímco žalobce za jím uskutečněná plnění standardně inkasoval finanční prostředky prostřednictvím bezhotovostních převodů na svůj účet, vůči svému dodavateli Friendly Family takto nepostupoval, přestože tak učinit mohl. Dále daňové orgány upozornily, že některé skutečnosti ve vztahu ke společnosti Friendly Family (např. virtuální sídlo, neexistence provozovny, neexistence webových stránek prezentující ekonomickou činnost, ačkoliv dodavatel vykazuje plnění v řádu jednotek milionů Kč apod.) mohl žalobce sám zjistit.
41. K tvrzení žalobce, podle kterého správce daně užil stejné indicie jak pro důvodnost budoucího stanovení daně, tak pro zdůvodnění obavy o její případnou dobytost, soud pouze v obecné rovině uvádí, že podle § 167 odst. 1 daňového řádu je předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu existence přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena, a současně odůvodněná obava, že v době její vymahatelnosti bude

nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými potížemi. I když jsou tyto podmínky zcela samostatné, jejich odůvodnění může dle soudu vycházet z totožných nebo obdobných skutkových okolností. Indicie, které nasvědčují pravděpodobnosti budoucího stanovení daně (např. zjištění o účasti daňového subjektu na podvodném řetězci, neplnění daňových povinností, majetková nedostatečnost), mohou současně zakládat obavu o její budoucí vymahatelnost. Opačný výklad nelze z § 167 daňového řádu, případně z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodit. Ostatně ani žalobce neuvádí, na základě jakých skutečností dospěl k závěru o nemožnosti zohlednění stejných indicií pro důvodnost budoucího stanovení daně a pro zdůvodnění obavy o její případnou dobytost.

42. Žalobce v podané žalobě rozporuje své zapojení do daňových podvodů, avšak činí tak způsobem, který dle soudu nemůže být úspěšný. Žalobce zejména poukazuje na skutečnost, že existence virtuálního sídla, neexistence provozovny a absence zaměstnanců, stejně jako skutečnost, že žalobce neprezentuje svoji činnost veřejně, není nic neobvyklého, respektive že mu nemohou být kladeny k tíži. Soud oponuje tím, že je čistě věcí žalobce, jakým způsobem podniká, avšak vyskytuje-li se v jeho podnikatelské činnosti více znaků, které jsou typické pro daňový podvod, vystavuje se žalobce nebezpečí, že právě tyto znaky ve spojení s dalšími zjištěními podpoří úvahy daňových orgánů o zapojení žalobce do daňového podvodu.
43. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že je žalobce pro správce daně kontaktní, neboť užívá datové schránky. Kontaktnost žalobce prostřednictvím datové schránky není schopna zvrátit zjištění daňových orgánů, že se v jeho činnosti vyskytují znaky typické pro daňový podvod.
44. Revidovat úvahy daňových orgánů nemůže ani žalobcem doložená smlouva o obstarání souhlasu s umístěním sídla ze dne 23. 1. 2025. Tato smlouva totiž nic nemění na skutečnosti, že žalobce sídlí na virtuální adrese, tj. na adrese, na které není k zastížení a není zde uvedeno, jakým způsobem lze žalobce kontaktovat (viz úřední záznam č. j. 3285046/25/2040-11443-608967). Z této smlouvy pak ani nevyplývá, že by žalobce disponoval jakýmkoliv majetkem nacházejícím se na adrese sídla.
45. Námitka, podle které žalobce dostatečně odůvodnil nárůst hodnot zdanitelných plnění a že své závazky plnil formou zápočtu, není v řízení o vydání zajišťovacích příkazů relevantní. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že tyto skutečnosti budou předmětem nalézacího řízení. Jak soud uvedl výše, předmětem řízení o vydání zajišťovacího příkazu je podle § 167 odst. 1 daňového řádu toliko otázka odůvodněných obav správce daně. Tyto obavy daňové orgány řádně zdůvodnily, přičemž jsou založeny na reálných podkladech.
46. Pokud jde o námitku, že výběry hotovosti z bankovního účtu nepodléhají omezení dle zákona č. 254/2000 Sb., již žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci ke zcela obdobné námitce sdělil, že daňové orgány nevyčítaly žalobci porušení uvedeného zákona. Z výše jednotlivých výběrů v hotovosti byla pouze vyhodnocena nestandardnost a rizikovitost chování žalobce, a to za situace, kdy k výběrům docházelo obratem či několik dnů po připsání finančních prostředků na účet. Protože žalobce s vypořádáním své námitky nikterak nepolemizuje, soud pro stručnost odkazuje na napadené rozhodnutí (bod [80]), ve kterém se žalovaný podrobně námitkou žalobce zabýval.
47. K tvrzení žalobce, že disponoval majetkovou hodnotou v podobě obchodního jména a kontraktem se společností RAMBROK s.r.o., soud sděluje, že mu není zřejmé, k jakému závěru daňových orgánů učiněnému ve vztahu k závěru o existenci předpokladu o budoucím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vyměření daně se má toto tvrzení vztahovat. Případná existence majetku žalobce sama o sobě nevyklučuje možnou účast žalobce na daňovém podvodu.

48. K námitce žalobce, že žalovaný při posouzení zapojení do podvodu pouze zopakoval indicie, z nichž dovozoval existenci předpokladu pro budoucí stanovení daně, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyvodil pravděpodobnou vědomost žalobce o zapojení do podvodných řetězců ze skutečnosti, že žalobce vůči svému dodavateli Friendly Family postupoval jinak než v případě jím uskutečňovaných plnění, kdy standardně přijímal bezhotovostní platby. Dále pak žalovaný poukázal na to, že uvedený dodavatel má virtuální sídlo, nemá provozovnu, nemá webové stránky prezentující ekonomickou činnost, ačkoliv vykazuje plnění v řádu jednotek milionů Kč, což žalobce mohl zjistit. Pokud žalobce v podané žalobě tvrdil, že si své dodavatele, a tedy i společnost Friendly Family prověřil, pak tuto skutečnost soudu blíže neupřesnil a ani nedoložil. Případné nahlédnutí do registru nespolehlivých plátců nepředstavuje dostatečné opatření, neboť údaje do tohoto registru jsou zapisovány vždy s časovým odstupem a po provedení příslušného šetření. Poukazuje-li žalobce na skutečnost, že jeho partneři svým závazkům dostáli, pak vzhledem k obecnosti tohoto tvrzení není zřejmé, na základě jakých skutečností a důkazů, a to zejména ve vztahu k dodavateli Friendly Family, tak žalobce činí. Nadto se nejedná o otázku, která by měla být řešena v rámci řízení o vydání zajišťovacích příkazů. Dle soudu žalovaným výše popsané skutečnosti jsou zjistitelné signály naznačující rizikovitost obchodního partnera. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že žalobce mohl a měl vědět o svém zapojení do podvodných řetězců, a to v míře, s jakou musí být tato otázka zjišťována pro účely vydání zajišťovacího příkazu.
49. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že první podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů (přiměřená pravděpodobnost budoucího stanovení daně) byla v projednávaném případě splněna.
50. Pokud jde o druhou podmínku pro vydání zajišťovacích příkazů, tj. přiměřenou pravděpodobnost budoucího ohrožení výběru daně, pak tuto daňové orgány vyvozovaly ze silné majetkové nedostatečnosti žalobce. Jediným majetkem žalobcem jsou finanční prostředky, přičemž způsob nakládání s nimi se daňovým orgánům jevil jako vyvádění majetku. Dále pak daňové orgány poukázaly na nemožnost uhradit v budoucnu stanovenou daň z výsledků ekonomické činnosti žalobce, a to s ohledem na jeho nízkou výkonnost. Konečně bylo daňovými orgány poukázáno i na to, že se nejedná o finančně a majetkově stabilizovanou osobu, neboť nemá personální a majetkové zázemí (viz absence skutečného sídla a provozovny, absence zaměstnanců, neexistence webové prezentace služeb, žádné nemovitě či movité věci vyšší hodnoty ve vztahu k výši dosud nestanovené daně).
51. K námitkám ve vztahu k druhé podmínce pro vydání zajišťovacích příkazů soud předně uvádí, že až v replice ze dne 4. 11. 2025 žalobce uplatnil žalobní bod, podle kterého v případě nedobytnosti v budoucnu stanovené daně nestačí pouze odkazovat na majetkovou nedostatečnost žalobce. Uvedené tvrzení bylo uplatněno po lhůtě stanovené v § 72 s. ř. s., když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 6. 2025. Soud se tak uvedeným tvrzením nemohl blíže zabývat. Soud pouze v obecné rovině uvádí, že právě majetkové poměry jsou klíčovým indikátorem pro posouzení dobytosti daně. Správce daně přitom není povinen prokazovat úplnou nemožnost úhrady, postačí, že zjištěné skutečnosti přiměřeně nasvědčují obavě z budoucí nedobytnosti daně, zejména pokud daňový subjekt

nedisponuje dostatečným majetkem, zbavuje se aktiv nebo vykazuje ekonomickou nestabilitu.

52. Žalobce v podané žalobě namítal, že není žádnou povinností nabývat hmotný majetek či tvořit finanční rezervy. K uvedené námitce soud sděluje, že je samozřejmě věcí žalobce, zda se rozhodne nabývat hmotný majetek a tvořit finanční rezervy. Pokud se však rozhodne tak nečinit, musí počítat s tím, že při posuzování rizika neuhrazení daně může správce daně tuto skutečnost vnímat negativně.
53. Soud nevěšel na tvrzení žalobce, že v oboru zprostředkovávání agenturních pracovníků začal podnikat až v lednu 2025. Žalobce jako takový totiž vznikl již dne 2. 9. 1991, kdy byl zapsán do obchodního rejstříku jako obchodní korporace CHEPRO spol. s r.o. Žalobce tak měl dostatek času k vytvoření majetku, případně finančních rezerv. K neobvykle razantnímu nárůstu vykazovaných hodnot přijatých a uskutečněných plnění v příznácních k DPH pak došlo právě v dotčených zdaňovacích obdobích oproti předchozím obdobím. Současně nelze opominout, že v daňových příznácních k DPH za dotčená zdaňovací období žalobce jako svou ekonomickou činnost označil „*Ostatní maloobchod v nespécializovaných prodejnách*“, což odpovídá předmětu podnikání dle obchodního rejstříku. V obchodním rejstříku u žalobce naopak absentuje údaj, že jeho předmětem podnikání bylo v těchto obdobích i zprostředkování agenturních pracovníků (viz zajišťovací příkazy), které nadto vyžadují vydání povolení dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.
54. Námitce žalobce, že žalovaný vycházel z účetních závěrů a daňových příznácních za rok 2023, které o současné situaci žalobce nic nevyovídají, soud nepřisvědčil. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně vycházel z takových podkladů, které měl k dispozici, a to konkrétně z daňových příznácních na dani z příjmů právnických osob za rok 2023 a 2024, z kontrolních hlášení, z evidence vozidel a katastru nemovitostí. Tyto podklady dle soudu poskytovaly správci daně dostatečný a relevantní obraz o majetkových poměrech a ekonomické aktivitě žalobce za účelem posouzení pravděpodobnosti budoucího ohrožení výběru daně. Je zcela opodstatněné a logické, že správce daně při posuzování rizika budoucí nedobytnosti daně vychází z údajů, které jsou mu objektivně dostupné. To ostatně odpovídá účelu řízení, ve kterém jsou vydávány zajišťovací příkazy.
55. Na posouzení věci nemůže nic změnit žalobcem avizovaná rámcová smlouva o poskytování služeb ze dne 29. 1. 2025 uzavřená se společností RAMBROK s.r.o. Je tomu tak proto, že rozhodné pro posouzení věci není to, že žalobce má na základě této smlouvy nárok na plnění ve výši 250 000 Kč, ale to, jakým způsobem žalobce nakládá s finančními prostředky. Žalobce finanční prostředky ze svého účtu obratem či nejpozději do několika dnů po připsání peněžních prostředků na účet vybírá v hotovosti, nebo převádí na správcem daně neregistrované účty, netvoří na bankovním účtu ani krátkodobě dostatečnou rezervu k pokrytí budoucích závazků, tedy finanční prostředky dostává obratem po připsání prostředků na bankovní účet mimo sféru vlivu správce daně. Z dosavadního chování žalobce tedy vyplývá, že ani předmětná smlouva nemůže vyvrátit přiměřenou pravděpodobnost budoucího ohrožení výběru daně.
56. K tvrzení žalobce, podle kterého odůvodnil, co bylo důvodem vybírání hotovostních prostředků a pro jejich zasílání na neregistrované účty, soud sděluje, že není důležité, proč žalobce hotovost vybíral a zasílal na neregistrované účty, podstatné je, že se vybrané, respektive zasláné částky staly pro správce daně prakticky nedosažitelnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

57. Námitce žalobce, podle které je zcela nepodložený závěr žalovaného o tom, že žalobce by svou činnost s ohledem na odhalený daňový podvod utlumil, soud nepřisvědčil. Soud předně odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný závěr o možnosti utlumení činnosti žalobce dovodil z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, sp. zn. 4 Afs 129/2018, podle kterého podezření ze zapojení daňového subjektu do podvodných řetězců vylučuje možnost dobrovolné úhrady daně. Na základě uvedeného žalovaný dovodil, že žalobce může činit kroky, aby se úhradě daně vyhnul, což může vést i k utlumení činnosti. Soud k poznámce žalovaného o možnosti utlumení jeho činnosti v důsledku daňového podvodu nemá co vytknout. Možnost utlumení činnosti nemůže vyloučit ani žalobcem avizovaná rámcová smlouva o poskytování služeb se společností RAMBROK s.r.o. či jím tvrzená a nijak neupřesněná spolupráce s jinými dodavateli. Obecně lze totiž smlouvy vždy ukončit dohodou, případně výpovědí. Možnost ukončení smlouvy výpovědí pak připouští i předmětná smlouva (viz čl. V. odst. 3 předmětné smlouvy).
58. K poukazu žalobce, že u něj není dána hrozba insolvence, soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvádí, že vydání zajišťovacího příkazu nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS.). Tak tomu je i v projednávaném případě.
59. Závěr o silné majetkové nedostatečnosti nemůže zvrátit tvrzení žalobce, že doposud své daňové povinnosti řádně plnil. Dosavadní řádné plnění daňových povinností totiž o současné majetkové situaci žalobce nic nevypovídá. Ostatně dosud ani správními orgány nebyla žalobci vyčítána účast na daňovém podvodu.
60. Na základě shora uvedeného má soud za to, že druhá podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů (přiměřenou pravděpodobnost budoucího ohrožení výběru daně) byla v projednávaném případě splněna.
61. Soud neshledal, že by závěr žalovaného o hrozícím nebezpečí z prodlení byl jakkoliv nepřezkoumatelný nebo nedostatečný. Žalovaný se nebezpečím z prodlení zabýval v napadeném rozhodnutí (viz bod [68]), přičemž žalobci dostatečně přesvědčivě vysvětlil, v čem ho shledal a proč bylo nezbytné vydat zajišťovací příkaz s okamžitou vykonatelností. Konkrétně žalovaný nebezpečí z prodlení odůvodnil majetkovou strukturou žalobce. Žalobce netvoří dlouhodobý majetek odpovídající hodnoty a používá pouze oběžná aktiva. Žalovaný upozornil, že vlastnictví finančních prostředků na bankovním účtu je obecně rizikovou majetkovou hodnotou, neboť peněžní prostředky lze z bankovního účtu ve velmi krátkém čase převést či vybrat v hotovosti. Zároveň akcentoval, že žalobce právě takovým způsobem jedná, neboť peněžní prostředky obratem po připsání či během několika dnů vybírá v hotovosti, resp. převádí na správcem daně neregistrované účty. Žalovaný na základě uvedeného shrnul, že žalobce dostává finanční prostředky mimo sféru vlivu správce daně a jiným hodnotným majetkem, který by poskytl záruku úhrady daně žalobce nedisponuje.
62. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nebezpečí z prodlení je v projednávaném případě dáno vysokou likviditou majetku žalobce a způsobem nakládání se zůstatky na účtu. Jestliže žalobce nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek a prakticky veškeré finanční

prostředky z bankovního účtu bezprostředně nebo v řádu několika dnů vybírá v hotovosti nebo převádí na správce daně neregistrované účtu, přičemž zůstatek na účtu značně kolísá až k hodnotám v řádech jednotek či desítek tisíc, svědčí to dle soudu o hrozícím nebezpečí z prodlení.

63. Soud si je vědom, že důsledky zajišťovacích příkazů může žalobce pociťovat velmi tvrdě, respektive že jednání správce daně může žalobce vnímat jako šikanu. Majetkové poměry žalobce a jeho jednání však vyvolaly důvodné obavy, že pokud by správce daně takto nepostupoval, mohl by být zmařen účel zajišťovacích příkazů, tedy zajištění aktiv předtím, než poslouží k uspokojení daňové pohledávky.
64. Soud nepřisvědčil námitce porušení zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. V projednávaném případě soud shledal, že zajišťovací příkazy vycházejí ze zjištění daňových orgánů, které mají oporu ve správním spise, přičemž při jejich vydání byly naplněny zákonné podmínky. Za takové situace dle soudu není dán prostor pro aplikaci zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Respektive soudu není zřejmé, jak jinak byl měl správce daně postupovat v situaci, pokud shledal naplněné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu.
65. Pokud snad měl žalobce za to, že by postačovalo mírnější opatření, pak má soud za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že majetková situace žalobce (žalobce nevlastní žádný movitý a nemovitý majetek, disponuje pouze finančními prostředky na účtu) a jeho jednání (žalobce finanční prostředky z bankovního účtu bezprostředně nebo v řádu několika dnů vybírá v hotovosti nebo převádí na správce daně neregistrované účty, přičemž zůstatek na účtu značně kolísá až k hodnotám v řádech jednotek či desítek tisíc Kč) využití mírnějších prostředků vylučovalo. V této souvislosti pak nejsou ani bez významu závěry správce daně uvedené v zajišťovacích příkazech, podle kterých žalobce vykazuje nízký výsledek hospodaření a nízkou ekonomickou výkonnost. Z tohoto pohledu soud považuje vydání zajišťovacích příkazů za přiměřené.
66. Soud k tvrzení žalobce, podle kterého prokázal dodání bezpečnostních pracovníků, kteří odvedli svoji práci, když za toto zprostředkování mu byla vyplacena odměna, a k tvrzením souvisejícím upozorňuje na předmět řízení, kterým je oprávněnost vydání zajišťovacích příkazů dle § 167 daňového řádu. V tomto řízení soud zkoumá splnění podmínek dle § 167 odst. 1 daňového řádu, tedy zda je dána přiměřená pravděpodobnost, že (1) daň bude v budoucnu stanovena a současně (2) v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi (viz výše). Tvrzení žalobce o věcné správnosti obchodních transakcí však svým obsahem směřuje do nalézacího řízení, v němž se bude rozhodovat o případném doměření daně. V nalézacím řízení budou námitky žalobce věcně posuzovány. V řízení o vydání zajišťovacích příkazů však nejsou relevantní. Ostatně i na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn.
67. Závěrem soud k poukazu žalobce o dopadu zajišťovacích příkazů do jeho sféry sděluje, že v projednávaném případě shledal splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů. Jiné podmínky daňový řád nestanoví, a nedovodila je ani judikatura Nejvyššího správního soudu. Podmínkou vydání zajišťovacích příkazů není zkoumání dopadu do sféry žalobce, respektive zkoumání možné likvidace činnosti žalobce. Likvidace daňového subjektu jistě není ani cílem řízení o vydání zajišťovacích příkazů. Jsou-li však zákonné podmínky splněny, je vydání zajišťovacích příkazů legitimní a oprávněnou volbou správce daně.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

68. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. listopadu 2025

Milan Tauber
předseda senátu
z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.